

Litteraturnu

Når den ene vil kysse i kirken og den anden er “en lille bonert bøsserøv”

Skrevet af [Karoline Rottensten Kofoed](#) • 16. april 2025

Jeg kan ikke lide ting i tuber. Jeg kan ikke lide tandpastarester i mundvige. Jeg kan ikke lide fornemmelsen af større, hvide solcremeformationer på huden. Min kæreste ler af mig og mine kuldegysninger, når mayo'en sprutter ud af sin beholder og kalder mig “meget gay” – og det har hun jo ret i, selvom jeg vægrer mig ved idéen om, at det skulle have noget med sagen at gøre. Således udfordres jeg altså hurtigt af Brian, Stefan og al deres sperm og sprog, som også er en slags sperm, der løber løbsk. “Det er svært at forføre nogen sprogligt.”, står der et sted i bøsseromanen. “Det gør kroppen meget bedre. Så skal sproget have krop.” Og krop har det fået!

Forførende er det også – når jeg først lige er kommet mig over, hvordan bl.a. nedenstående citat får det til at krible i min kropsfobi:

“Første gang Brian og Stefan har sex, er i køjesengen, vores mor har lige serveret jordbærgrød, og Brian spørger Stefan om han skal prutte, og Stefan siger ja. Så sæt dig ovenpå mit hoved, siger Brian, så sæt dig ovenpå mit hoved og prut.”

Men det er ikke bare køjeseng-sex-jordbærgrød-prutte-kombien som får mig. For Brian og Stefan er brødre. De er ganske vist ikke blodsbeslægtede (hvilket føles væsentligt for at deres relation ikke krydser helt over i det helt incestuøse Lochlan-og-Saxon-territorium (*White Lotus*), men forbliver i den gråzoneagtige Dan-og-Serena-er-papsøskende-men-også-kærester (*Gossip Girl*)).

Jeg får lyst til at sige, at brødrerelationen er mere metaforisk end konkret familiær, men det er nok ikke helt rigtigt. Det føles faktisk ret meget som om, at drengene er søskende, som deler mor (Marianne, en vaskeægte helt af en bøsse-, heste- og hundemor), køjeseng og opvækst – men Brian og Stefan er også brødre i overført forstand på den måde, at de indgår i et større historisk og kulturelt fællesskab af andre bøsser med kanoniske bøsseerfaringer. Feks. at stå overfor valget mellem at blive konfirmeret af en homofobisk præst eller ikke at blive konfirmeret. Eller at undre sig over, at folkeskoleundervisningen om holocaust ikke nævner noget om lyserøde trekante. Eller at tage på efterskole og træde ud af skabet og ind i en lidt kikset rundkreds.

Indledende føles brødrenes kærlighed som ”ægte” homofili, altså “at elske ens samme” – et ord, som er forsvundet ud af det danske sprog, men som optræder et par gange i værket, hvilket får mig til at tænke

på noget, som Stefan siger et sted i romanen: “Du har ikke fattet noget. Det handler ikke om sex”. Men så får Stefan nye venner (en slags alliance med heteroseksuelle drenge!), og desuden vil han være hund. Særlig det sidste er svært for både Brian og mig at forstå, mens vi betragter Stefan banke sit hundehus op i haven, det “silvanistiske selvopslugte røvhul”.

Uagtet Rasmussens uimodståelige evner som ordsmed, er det ikke desto mindre disse sprækker i relationen og brødrenes trofaste forsøg på at mødes i kløften, som for mig for alvor løfter værket til en interessant udforskning af, hvordan queer forhold håndterer, når den ene vil kysse i kirken og den anden er “en lille bonert bøsserøv”, når den ene ”gør på altanen på upassende tidspunkter” og den anden er fyldt op af “bøsseskam”. Brian og Stefan er queer på så forskellige måder, at det bliver svært for dem at bevare det trygge rum imellem dem, som ellers var et helle fra den omverden, som hele tiden truer med sin homofobi og vold ude i kulissen.

Efterhånden som læsningen skrider frem, kribler det ikke mindre i mig over alle kropsvæskerne, som insisterer på at udstille mig i al min sippethed, men der dukker også noget op i al klisteret, der jo ellers ikke lige er min yndlingskonsistens, som jeg simpelthen ikke kan modstå. En oprigtighed, trangen og kærligheden, en desperat udstrakt hånd, som ikke kan holde ud at være tom, men som aldrig kan blive fyldt, og sproget som vildt forsøger at forsone denne evige mangel:

“[...] den mangfoldige enevælde i baghaven måtte fremstå ufortalt, vi kunne sige vintergæk, den hvideste af alle kroner, vi kunne sige erantis, den guleste fjerlette kæmper, og så slutter den der, og så spermede vi hinanden i ørerne og i munden. Brian ville have alt det

der var inde i Stefan, ind i Brian, han ville have det hele, og han ville have mere end det, men vi har ikke ord nok for det vi ser, ej heller det vi har at tilbyde hinanden, græsset gror, og vi dræber i forårsiverens rus en tudse med græsslåmaskine når det grædende venstre knæ tillader førlighedens græsslåning, vi er så latterligt fattige som åndelige individer, vi har brug for en plante som præsident.”

---

16. april 2025

Kategorier: [Anmeldelser](#)

Skrevet af [Karoline Rottensten Kofoed](#)

Litteraturnu

[Facebook](#) / [Instagram](#)

Hjemmesiden er lavet i samarbejde med [Hilsen IT](#)